

Irlak itsasoan bezala

Gure iritzia publiko egiten dugun une beretik, jendeak maitatu edo gorrotatu egingo gaituela kontziente behar dugu izan. Hori horrela zergatik gertatzen den ez dakit, baina horrela da. Gizakiaren psikologia gauza oso konplexua da, ulertzen zaila gehienetan, gero eta zailagoa, gero eta konplexuagoa, baina erabat eta betiko aldatzen zaizu bizitza zure gogoz edo gogoaren kontra zure iritzia eta zure aurpegia zabaltzen hasten zarenean komunikabideetan barrena. Baina gure iritziagatik baino, iritzi hori publiko egite hutsagatik izan ohi da, eta pena da hori. Nire irudikapena da neke gehiegi pasa behar dugula gauza guztiei buruz iritzi propio bat izan eta iritzi hori bihotz indartsuz eta argi plazaratzen dugunok. Gaizki ikusia dago kontraren kontra aritzea, kezkaeren bat izatea barrenean, eta artaldeko norbait izateko ezintasun horretan erabakitzen dituzula zure bizitzako beste ezintasun guztiak. Eta okerrera izan ohi da, errazegi epaitzen ditugula besteak, errazegi. Eta gezurretara jotzen dugu, normalean. Adibide txiki bat jarriko dut: jendeak, oro har, uste du bizitza izugarri ongi doakidala han eta hemen nabilelako kolaborazioak idazten eta herri guztiaren aurrean agertzen. Baina nire errealitatea ez da hori. Egiatan. Nire errealitatean huts asko dago, diru gutxi eta bakardade izugarria. Nik ordu gehiago egiten dut arazoaren artean, irtenbideen artean baino. Baina apurka-apurka ulertzen joan naiz neure burua engainatzen ez ibiltzea dela neure buruari eskatu behar diodana. Ni ez bainago batere ados ez batean ez bestean ez sartzearekin. Ez nabarmentzearekin. Ana Urkiza badoa gure ttakunetik eta, itxura denez,

CONCETTA PROBANZA

José Luis Padrón

Sarasola

Urkiza

beste norbaitek erreleboa berehala hartuko dio (beste hori nor den nik badakit, baina ez diot irakurleari sorpresa hondatu nahi). Nik banuen Ana Urkizaz iritzi bat, baina kaxkar eta estua, oso azaletik erabakitzen diren horietakoa. Gezurra iritzi bihurtu, iritzia sinestu, gezurra egia bihurtzen dugu, eta, azkenean, egia horiei balio unibertetsala ematen diegu. “Haurretan berdina horretan, uste zuen begiak itxi eta ezer ikusi gabe geldituz gero, hori nahikoa zela munduak bere edukia gal zezan; ikusi nahi ez zuen hura erabat desager zedin”, aspaldi irakurri nion Bernardo Atxagari. Mikel Asurmendi atal hau koordinatzen eta gu zaintzen saiatzen da, nola gainera, ezin hobeto edozein mailatan, baina gordean beti. Berak egin zidan bertan parte hartzeko gonbita, eta berak eman zidan, noski, Ana Urkizarekin batera aritzeko aukera. Eta noraino izan zaidan lagungarri ezin dut ondo esplikatu, zaila egiten zait buruan eta bihotzean daukadan guztia esatea. Batetik, niretzat benetako plazera izan delako harekin ttakunean aritu izana. Etenik gabeko hariak bezalakoak izan direlako bere artikuluak, ondo lotutako paisaiak, bizitza bizitua. Eta bestetik, eta hau da azpimarratu nahi dudana bereziki, gordean ere aritu delako ni laguntzen, ni animatzen eta ni infernutan ez hondoratzen uzten. Bi, hiru hitzekin, besterik gabe. Bi, hiru hitz momentu jakin batean, hitz horiek gehien behar dituzunean, irlak itsaso zabalean bezala. Hamaika agur hitz eta bat gehiago Anarentzat. Eta Beñatek bikain asmatu zituen “datsegit” eta “desatsegit” bi horien artean, erraz erabaki dut nik gaur nirea: hamaika “datsegit” eta bat gehiago Ana Urkizarentzat. ■

Nik banuen Ana Urkizaz iritzi bat, baina kaxkar eta estua, oso azaletik erabakitzen diren horietakoa. Gezurra iritzi bihurtu, iritzia sinestu, gezurra egia bihurtzen dugu, eta, azkenean, egia horiei balio unibertetsala ematen diegu